

Միսաք Մեծարեւնց

Մեղուները

Տենչանքներըս, տարագնացի՛կ մեղուներ,
ոսկի երիզ մը բանալով
ու զանակներ անձրևելեն
թրոան, գացին, երամ երամ.
անցան, գացին դարուղիեն,
կիսաթափանց մըշուշներու ապրշում քողքը պատռելեն
և հաժելեն մեշն արևին ոսկեծաղիկ մատախուղին:

Արևակի, սուտակներու ու գյումրյութի
փաղփուն երանգը ծրծելով իրենց չորս դին,
ծործորներեն, բացավայրեն,
ու ցորենի գանդաշներեն անցան անդին.
ես գետափին մոտ մընացի վարատակա՛ն,
մելամաղձիկ երագս հրդաժ
դեպ հեռավոր ծաղկաստաններ՝
ուր թառեցան մեղուներն իմ տենչանքներուս:

Մեղուներն իմ տենչանքներուս՝
միջօրետքի պահերեն վերջ,
որոնց դարձին ես կըսպասեմ՝
ուղեկուրուս գակատելով:
Ահա՛ օրն ալ մըթագնեցավ,
և ես ի գո՛ւր տարաժամ

դեռ կըսպասեմ անոնց հերոս ու մեղրագօծ վերադարձին:

Ա՛հ, այս ցայգուն
պիտի անցնիմ դարձյալ Վախիսի ճամփաներեն
ալ հափրացա՛ծ, ուշակորոյս,
գիշերներու ընպած գինին խավարածոր,
պիտի անցնի՛մ ես այս գիշեր՝
երկյուղիս սեպ ճամփաներեն,
իմ գանկիս տակ
հույսի ոսկի բոցին անուրջն առկայծելեն:

Ալ հոգնա՛ծ եմ
ըսպասելեն տենչանքներուս մեղրին անույշ,
ու տարածամ այս հաժումին մեջ երջանի՛կ պիտի ըլլամ,
եթե թունեղ խա՛յթ իսկ բերեն
ուղենուլար մեղուներն իմ տենչանքներուս: